נו מבקשים
ולי חה

ותם קוראים שנבצר
ם לרכוש את ספרינו
שבועיים האחרונים.

פיעה מהדורה 2

נוגי התורכי

אגרות כתובות בידי עלמה אנגליה
שנשבתה על־ידי שודדי ים תור־
נמסרה כדורון לד"ר שליט אלג'יר.

•

ניין בספר זה הם הפרטים המל־
ול שוד הגיבורה, המופקרת לתא־
ז החושניות של התורכים, והעוב־
תיאורים אלה נמסרים בספר ב־
ובלהיטות — משמשת ערובה
למהימנותו של הספר".

כך כותב, בשנת 1893,
המו"ל של "מהדורת אמסטרדם"

•

א לא ראה אור עד ליום הזה.
הופעת־הבכורה שלו לקהל הקור־
אים הישראלי.

•

רוטיקה, מין ותרבות מודרנית

מאת: ג. קאסים

שעי אהבה

טעם היה בתענוג — אלמלא היה
בפשע", מילים אלה, שרשם המר־
סאד בפתח ספרו, "פשעי האה־
הינן תמצית קולעת של השקפות
שהפך שם נרדף לסאדיזם, שטניות
מינית העולה על כל דמיון.

•

ות חייו המאוחרות בילה במוס־
זורים, בתי־כלא, ביניהם בכלא
ליה, בו כתב את מרבית יצירותיו
לו שם־עולם, כ"זוסטין", ז'ולייט"
ו"120 הימים של סדום".

•

ואד - המרקיז האלוהי

מאת: ג. קאסים

יו
המוזר ביותר
פעם שמעו

היה
כנופית גנגסטרים,
אהובתו כתבה

ז לא היו
ז אליהם ביותר,
לא נותרה
ברירה
—
ד עד כמה שאפשר
חיים.
הדיבור נתנה
וחים.
וקלייד
אנשים רבים,
סבל ועינויים
ים,

זעם...

למען האהבה ולשמה

יע רב המכר
ני וקלייד

אנשים

המסיבה של פאולוס

שגריר גרמניה בישראל, **רולף פאולס**, בחר דווקא את השבוע בו נערך יום השואה, כדי לארגן בשגרירות הגרמנית בתל־אביב מסיבה אינטימית לאישי־ציבור, קציני־צבא ומדינאים. בין האורחים בלט במיוחד **שמעון פרס**, מזכיר־המישנה של מע"י. אבל לא הופעתו של פרס היא שהבליטה אותו במקום — אלא דבריו. פרס ישב ליד פאולס, ולמרות המעמד הכימעט־רשמי לא היסס להשמיע בקול רם ביקורת חריפה על מעשיו של שר־החוץ, **אבא אבן**. ● קריאת־עזרה דחופה הופנתה, השבוע, לראש עיריית־ירושלים, **תדי קולק**: המוציק: מנהל משרד ראש־הממשלה, **הד"ר יעקב הרצוג**. הרצוג, הממונה על ועדת חגיגות עשרים השנה למדינת־ישראל, הגיע למסקנה כי עלולים להיתקר קשיים במיצעד יום־ העצמאות, בירושלים, וכי כוח־האדם העומד לרשותו לאירגון המופעים השונים שייערכו ביום־העצמאות — אינו מספיק. הוא ביקש מתדי כמה "תדי בויס" כפי שמכנים את עוזריו ואת אנשי־הביצוע של קולק, קיבל למחרת היום את **יצחק יעקבי** ואת **עוזי מיכאלי**, שניים מעובדיו הנאמנים ביותר של קולק. ● הממונים על הזמנת הנכבדים לחגיגות יום־העצמאות שכחו להזמין אדם, אשר יהיו אשר יהיו הדיעות עליו — חלקו רב בהקמת המדינה: מנהיג מק"י, **הד"ר משה סנה**. סנה, שכבר התרגל לזה שאין מזמינים אותו לאירועים ממלכתיים, ביקש מהמארגנים כרטיסים כדי לחזות במיצעד יום־העצמאות, נתקל בסירוב מנימס. ● בהפגנת האחד במאי של מק"י, שנערכה השבת בתל־אביב, היה משה סנה, המנהיג היחיד של המפלגה שצעד בחליפה ועניבה, לאורך מסלול־התהלוכה, למרות השרב. ● ח"כ **דויד בן־גוריון** גילה, השבוע, כי מזה 60 שנה הוא מנהל יומן יומיומי מדויק, בו הוא רושם את כל הדברים ה־ חשובים סביבו. התקופה היחידה בה לא רשם אף מילה ביומנו: שמונת הימים בהם התבודד במינזר בודהיסטי בבורמה, בחברת רא ש־ממשלת בורמה דאז, **או־נו**.

המפוחית של גוגול

הווי־ובידור לא חסרו בחג־הפסח האחרון לקציץ הווי ובידור של צה"ל, סגן־אלוף **שאול ביבר**. אשתו, **אורנה**, ילדה לו בפעם השלישית בת. באחד מימי־החג נסע שאול במכוניתו של ידידו, השחקן **יוסף צור**, כדי לבקר את אשתו ואת בתו החדשה, בבית־החולים תל־השומר. ב־ דרך חלפה המכונית על פני פרש בודד שדהר על סוסו, בצד הכביש. "רגע, רגע," אמר ביבר לבומבה, "נדמה לי שהפרש הזה מוכר לי מאיזה מקום." בומבה נסע רבתם — עד שהגיע אל הפרש. ואומנם, ביבר צדק: הפרש היה מוכר לו. כשעצר הפרש את הסוס, זיהה אותו ביבר כרמטכ"ל רב־אלוף **חיים בר־לב**. "מה נשמע ביברי?" שאל בר־לב את הסגן־אלוף באיטיות, כ־ דרכו. ביבר סיפר לו כי נולדה לו בת שלישית, וכי הוא נוסע לבקר אותה. "נו זה טוב!" אמר הרמטכ"ל. "מה זה כל־כך טוב, שלוש בנות?" תמה ביבר. הרמטכ"ל חייך והשיב: "כמו שאני מכיר אותך, אתה עקשן גדול. אתה עכשיו תרוץ לעשות ל־ אשתך עוד ילד." ● מי שהיה מושלה ה־ צבאי של ירושלים בתקופת מלחמת־העצ־ מאות, ולאחר מכן — שר־הקיצוב ושר־ המשפטים בממשלת־ישראל **הד"ר דב יוסף** גילה השבוע כי נוהגיו הנזיריים קיימים אצלו מאז תקופת המצור על ירו־ שלים. דב יוסף, העיד על עצמו: "אינני מעשן, אינני שותה ואינני משחק קלפים," סיפר גם כי בתקופת המצור על ירושלים "הייתי רואה אנשים מתהלכים ברחוב ומ־ חפשים בדלי־סיגריות. גם אנשים מכובדים. לכן אינני מעשן. זה הופך את האדם לעבד." ● שרות־הבטחון הישראלי איננו, כפי שנוהגים להעריכו, רק הטוב בעולם, אלא גם המוסרי בעולם. כך, לפחות, משתמע מדבריו של **איסר הראל**, מי שהיה משך שנים רבות הממונה על הש.ב.. בראיון שהעניק ל**רפאל בשן**, גילה איסר כי ש־ רות־הבטחון אומנם מעסיק בשורותיו נשים, אבל לא למטרות המקובלות בסיפורי־מתח

(המשך בעמוד 24)

דרוש: גיבור ישראלי אמיתי – והדורשות

הן מחפשות את הגיבורים

כ"לחמת־ששת־הימים העלתה את ישראל על מפת־החתיכות הבינלאומית. מאז הניצחון הן זורמות לכאן במאותיהן, מחפשות בעיניים כלות את החייל הישראלי הגיבור, את רוח־הלחימה הגברית. למעשה, הן מגלות דבקות־במשימה שהיתה מצויינת־ לשבח על־ידי כל רמטכ"ל ישראלי.

שוב אין אלה הנשים הקשישות מהברונכס, שבאו עם בעליהן עבי־הכרס, לראות את העץ שנטעו לפני שבע שנים בארץ־הקדוש. זהו הדור הצעיר, ההיפי־למחצה: סטודנטיות מארצות־הברית, עורכות־דין מאוסטרליה, מוסמכות להנדסה שסיימו זה עתה את לימודיהם בבריטניה. הן באות לישראל — לא כאל עוד ארץ־תיירות אחת — אלא כדי להכיר את אנשיה, לשמוע לדעת את אופייה של אומה מוזרה זו שניצחה בשישה ימים קצרים את המרחב כולו.

כי דבר מוזר קרה כאן בשבוע הראשון של יוני. מוזר לא רק בעיני אלא שחזו זאת על בשרם, אלא גם, ואולי בעיקר — בעיניהם של אלפי צעירים מארצות־המערב, המחפשים לעצמם סמל, או אולי אידיאה להיאחז בה.

הם התחילו לבוא הנה מייד לאחר סיום־ המלחמה: לא היפיס וביטניקים, אלא סתם בחורים ובחורות מבתים זעיר־בורגניים סובים, יהודים ולא־יהודים כאחד. ב־'48 היו אולי קוראים להם: הפלמ"חניקים המחפשים את המהר. ב־'68 אפשר לכנותם: צעירים — וצעירות המבקשים את סמל־הנעורים.

לשווא תחפש אותם בבתי־המלון המהו־ דרים נוסח דן והילטון: מקומות אלה איגם לפי כיסם, ובעיקר לא לפי רוחם. הם סובבים בין הקיבוצים, או בערים הגדולות ובשטחים המוחזקים, מוצאים להם את המקו־ מות המוזרים ביותר בתל־אביב.

למשל: הבניין ששימש פעם כבית־הבושת האסקלסיבי והנודע ביותר בארץ.

★ ★ ★

עם ביטניקים בישראל האמיתית

אן פדר היא נערה יהודיה טובה מרובע ברונכס שבניו־יורק. כלומר — היא היתה כזאת עד שעזבה את בית־הוריה, הלכה לקולג', כדי ללמוד סוציולוגיה. שם פגשה אנשים חדשים, סיפורים על עולם גדול ורחוק מאוד מד' אמות של המיפעל לחיקויי־תכשיטים של אבא שלה. כן לקחה את הב"א שלה, כמה דולארים — ויצאה לעולם הגדול. דרכה הובילה אותה, באופן הטיבעי ביותר לישראל.

"כשבאתי לכאן, בספטמבר," היא מסבירה, "הלכתי לקיבוץ מענית. אני לא מתנגדת של הסוכנות. באתי לכאן על־חשבוני. אבל רציתי לראות איך זה בקיבוץ.

"האנשים שם נימאסו עלי כהר מאוד. בשביל זה — לא הייתי צריכה לבוא

פוי יושבת במעונו של ברל"ה, ממתינה בקוצר־רוח לדבר אחד בלבד: לראות את הצבא הגיבור של ישראל ב־יום־העצמאות.

מאמריקה. אז ארזתי את המיזוודה הקטנה שלי, וירדתי לאילת.

"אילת היתה נפלאה. בהתחלה, גרתי כמו כל הביטניקים על החוף. אז התחלתי להכיר את ישראל האמיתית: את האנשים הידידותיים, שמוכנים תמיד לעזור; את הלילות הרומאנטיים עם הכוכבים; אפילו את הזאבים המקומיים, שתיכף מתחילים איתך,

נירה היתה פעם פרל רובאייזן, מאוסטרליה. כאשר סירבו הוריה להצטרף אליה ולע־ לות ארצה, נסעה אותם נירה והגיעה לישראל. אחרי המלחמה החליטה נירה לחישאר בארץ־ישראל. היא לא מצאה מקום מגורים מתאים, מתגוררת עתה באכסניה.